

Poselství Svatého otce Františka ke 3. Světovému dni prarodičů a seniorů (23. července 2023)

Drazí bratři a sestry,

„Jeho milosrdenství (trvá) od pokolení do pokolení“ (Lk 1,50) je tématem 3. Světového dne prarodičů a seniorů. Toto téma nás přivede k jednomu požehnanému setkání – setkání mladé Marie a její starší příbuzné Alžběty (srov. Lk 1,39-56). Alžběta, naplněna Duchem Svatým, se obrací k Boží Matce slovy, která po tisíciletích dávají rytmus naší každodenní modlitbě: „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého“ (v. 42). A Duch Svatý, který již sestoupil na Marii, ji pobízí, aby odpověděla svým *Magnificat*, v němž hlásá, že Pánovo milosrdenství trvá od pokolení do pokolení. Duch Svatý žehná a doprovází každé plodné setkání mezi různými generacemi, mezi prarodiči a vnoučaty, mezi mladými a seniory. Bůh si totiž přeje, aby mladí lidé potěšili srdce seniorů a čerpali moudrost z jejich životních zkušeností, jako to učinila Marie u Alžběty. Ale především si Pán přeje, abychom seniory nenechávali osamělé, abychom je neodsouvali na okraj, jak se to dnes, bohužel, příliš často děje.

Je krásné, jak blízko k sobě letos má slavení Světového dne prarodičů a seniorů a Světového dne mládeže. Oba mají jako téma Mariinu „chvatnou“ návštěvu (srov. v. 39) Alžběty a vedou nás k zamyšlení nad vztahem mladých lidí k seniorům. Pán doufá, že mladí lidé při setkání s nimi přijmou výzvu, aby uchovali jejich vzpomínky a díky seniorům poznali dar sounáležitosti s širšími dějinami. Přátelství staršího člověka pomáhá mladému, aby nezplošťoval život na pouhou přítomnost a pamatoval na to, že ne všechno závisí na vlastních schopnostech. Starším lidem, naopak, přítomnost mladého člověka skýtá naději, že to, co prožili, se neztratí, a že se jejich sny uskuteční. Zkrátka, Mariina návštěva u Alžběty a vědomí, že Boží milosrdenství se přenáší z jedné generace na druhou, odhalují, že nemůžeme kráčet – nebo se dokonce spasit – sami a že Boží zásah se vždy projevuje v celku, v dějinách národa. Sama Maria to říká v modlitbě *Magnificat*, když jásá v Bohu, který vykonal nové a překvapivé divy, věrný příslibu danému Abrahámovi (srov. v. 51-55).

Abychom lépe přijali Boží styl jednání, pamatujme, že čas je třeba prožívat v jeho plnosti, protože největší skutečnosti a nejkrásnější sny se neuskutečňují v jednom okamžiku, nýbrž prostřednictvím růstu a zrání: na cestě, v dialogu, ve vztahu. Proto ti, kdo se soustředí pouze na okamžitou situaci, na vlastní výhody, kterých je třeba rychle a dravě dosáhnout, na to, aby měli „všechno a hned“, ztrácejí ze zřetele Boží působení. Jeho plán lásky, naopak, zahrnuje minulost, přítomnost i budoucnost, pojímá a spojuje generace. Je větší než my, ale zahrnuje každého z nás a v každém okamžiku nás volá, abychom *pokračovali vpřed*. Pro mladé lidi to znamená, že mají být připraveni vymanit se z pomíjivé přítomnosti, v níž nás může virtuální realita uvěznit a zabránit nám dělat konkrétní skutky. Pro starší lidi je to výzva k tomu, aby si nevšímalí úbytku fyzických sil a nelitovali promarněných příležitostí. Hledme kupředu! A nechme se utvářet Boží milostí, která nás z generace na generaci osvobozuje od setrvačnosti a od lítosti nad minulostí.

V setkání Marie a Alžběty, mládí a stáří, nám Bůh dává svou budoucnost. Mariina cesta a Alžbětino přijetí nám totiž otevírají dveře ke zjevení spásy. Skrze jejich objetí proniká s radostnou něhou do lidských dějin Boží

milosrdenství. Rád bych proto všechny povzbudil, aby nad tímto setkáním rozjímalí, aby zavřeli oči a představili si jako na fotografii ono objetí mezi mladou Matkou Boží a starší matkou svatého Jana Křtitele, představili si ho v mysli a promítli do svého srdce, aby si ho uchovali v duši jako zářivou vnitřní ikonu.

A dále bych vás chtěl vyzvat, abychom přešli od představ ke konkrétním činům, abychom něco udělali pro prarodiče a seniory. Nenechávejme je osamělé, jejich přítomnost v rodinách a společenstvích je cenná, umožňuje nám poznat, že sdílíme stejné dědictví a jsme součástí národa, jehož kořenů si vážíme. Právě senioři nám předávají naši příslušnost ke svatému Božímu lidu. Církev i společnost je potřebuje. Předávají přítomnosti minulost, která je nezbytná pro budování budoucnosti. Važme si jich, neochuzujme se o jejich společnost a je neochuzujme o tu naši. Nedovolme, aby byli senioři odsunuti na okraj společnosti!

Světový den prarodičů a seniorů má být takovým malým jemným znamením naděje pro ně i pro celou církev. Proto opět vyzývám všechny – diecéze, farnosti, sdružení, společenství – aby jej slavili a zaměřili se na přemíru radosti z obnoveného setkání mladých a starých. Vám, mladým, kteří se chystáte na cestu do Lisabonu nebo kteří budete Světový den mládeže prožívat ve svých domovech, bych chtěl říci: Než se vydáte na cestu, jděte navštívit své prarodiče, navštivte některého osamělého starého člověka! Jeho modlitba vás bude provázet a vy si ve svých srdcích poneseáte požehnání z onoho setkání. Vás, seniory, prosím, abyste doprovázeli modlitbou mladé lidi, kteří se chystají slavit Světový den mládeže. Tito mladí lidé jsou Boží odpovědí na vaše prosby, plodem toho, co jste zaseli, znamením, že Bůh svůj lid neopouští, ale vždy ho omlazuje fantazií Ducha Svatého.

Drazí prarodiče, drazí starší bratři a sestry, kéž na vás sestoupí požehnání z objetí Marie a Alžběty a naplní vaše srdce pokojem. S láskou vám žehnám. A vy se za mě modlete, prosím.

V Římě u sv. Jana v Lateránu 31. května 2023, na svátek Navštívení Panny Marie

FRANTIŠEK